

REISVERSLAG NR 24 VAN FRED EN NELIE MET DE ALCEDO

Nee de fiets is nog niet klaar. Morgen hopelijk wel want we zijn uitgekeken in Argostoli. Voor het naar bed gaan kijk ik nog even buiten en zie twee mannen naar het uitgebrande schip lopen en daar met zaklantaarns in de weer. Ze koppelen de buitenboordmotor los en nemen die mee. Ik spreek de mannen aan en één zegt dat hij de eigenaar is. Ik vertel hem dat dat niet waar is en schrijf onder protest het nummer van hun auto op. Uiteindelijk besluit ik er niets mee te doen. De volgende ochtend staat dezelfde auto op het jachthaventerrein bij een vervallen hutje waar een stel verlopen mannen elke dag rondhangen. Ik zeg vriendelijk kalimera want ik heb uiteindelijk geen zin me in een wespennest te steken. Deze haven was wel de eerste haven in Griekenland waar we het schip op slot deden als we van boord gingen, want ik had gelezen dat twee jaar geleden een schip beroofd is van alle waardevolle spullen zoals geld, labtop, enz. Uiteindelijk heeft de politie toen de meeste spullen weer teruggevonden. Ik denk dat ze bekend waren met het groepje verlopen mannen.

Het goeie bericht is dat we een sms krijgen met de mededeling dat de vouwfiets gerepareerd is. Dat is een hele opluchting want we gebruiken de fietsen vrij veel voor boodschappen doen en fietstochtjes maken. Twee mensen zijn met het lassen bezig geweest en de rekening is slechts € 20. Het blijkt weer dat de Grieken vriendelijk zijn en behulpzaam zonder je het vel over de oren te trekken. Dat is zeker één van de charmes van een verblijf in Griekenland. We besluiten dezelfde dag nog te vertrekken naar de haven Poros. Een afstand van 32 Nm, een beetje ver om vanmiddag nog te doen en zoeken daarom

op de kaart een baai halverwege. Het is weer spannend, een overnachting in een onbekende onbeschutte baai in de hoop dat er goede ankergrond is en de wind 's nachts uit de goede hoek komt en de deining vanuit zee niet voor te veel onrust zorgt. We zien geen enkel schip in de baai liggen en kiezen een plek op goed geluk.

We zien in het heldere water dat de bodem bestaat uit velden met veel grote rotsen afgewisseld met stukken zand. In de rotsen moet je anker niet terecht komen en we laten het anker in zand vallen en hopen dat hij daar blijft liggen en niet naar de rotsen wordt getrokken. Voor alle zekerheid maak ik een neuringlijn vast aan het anker. Dat is een lijntje waarmee je het anker met een beetje geluk achterwaarts los kunt trekken van een rots. Het blijft spannend. We zullen het morgen wel zien.

Hoera, het anker komt zonder problemen omhoog. We hijsen de zeilen, maar het wordt weer het bekende patroon. Drie uur zeilen en twee uur zonder wind op de motor voor we in Poros aanleggen.

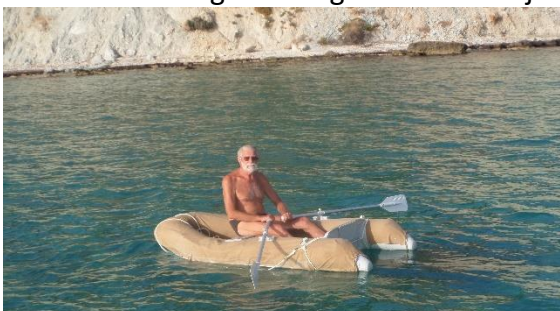

We ontvangen een berichtje van vrienden dat er slecht weer op komst is. Inderdaad er wordt wind 5-6 Bft uit het zuiden voorspeld en omdat de wind hier meestal uit het NW komt zijn er weinig beschutte havens met harde wind uit het zuiden. Ik stel voor naar de goed beschutte haven van Sami te gaan 12 Nm noordelijker. Maar in Poros liggen we ook goed beschut en Nelie stelt voor om hier te blijven liggen omdat we niet weten of er plaats is in Sami. Maar als je ergens blijft liggen omdat je niet weet hoe het in de volgende haven is kom je niet meer van je plaats, dus we gaan toch naar Sami. Onderweg is er weinig wind en we besluiten de Gennaker te hissen. Dat is een groot bol

voorzeil van ongeveer 80 m². Met 2 Bft wind lopen we 6 kn, maar na een kwartier trekt de wind aan tot 3 Bft en moeten we het zeil alweer bergen. Een hele klus het hissen en bergen van zo een groot zeil en dat voor een kwartiertje. We zeggen dan ook dat we de gennaker beter kunnen verkopen.

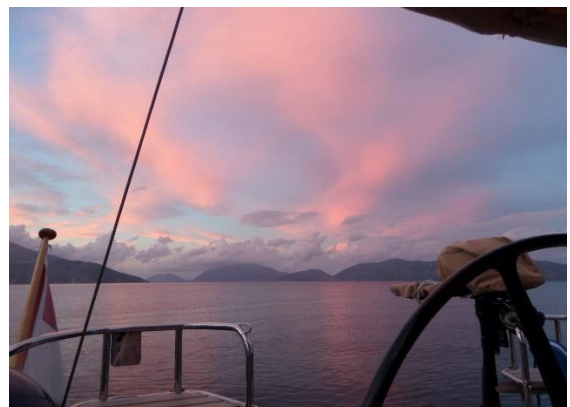
We overnachten één avond in de haven, maar de storm valt enorm mee en we besluiten de volgende dag in een baai bij

Sami voor anker te gaan. Met de bijboot aan land en dan loop je in 15 min naar prachtige grotten waar je met een

roeiboot in kan varen. Zwemmen is een aparte ervaring. Een rondje om de boot voelt het water afwisselend koud en dan weer warm. Er blijken in zee bronnen te zijn waar koud water opborrelt. De volgende ochtend willen we het anker ophalen, maar de lier reageert niet op de afstandsbediening. Dat heb ik nog niet eerder meegemaakt en er zit niets anders op dan te proberen de 30m ankerketting met de hand binnenboord te halen. Een hele klus, maar het lukt en we gaan op weg naar de baai Petalas met de grot waar we al eerder waren.

Begin op de motor daarna kwam er wind (lichte wind van achter met flinke deining van opzij, zeilers weten hoe leuk dat is (één grote schommelpartij, je wordt van links naar rechts gesmeten). We gaan zover mogelijk achter in de baai Petalas voor anker, wat mogelijk is met onze diepgang van slechts 80 cm bij opgehaalde kiel. We willen namelijk de volgende dag met de bijboot de ondiepe lagune verkennen. Hert is een heel avontuur maar we ontdekken al gauw dat de geultjes gemarkeerd zijn met stokken in

het water. Plotseling vliegt er een Alcedo (ijsvogel) voor ons langs. De dag kan niet meer stuk. Overal waden grote zilverreigers in het ondiepe water. We komen één klein bootje tegen met een grote tank aan boord en vragen ons af wat

die daar doet. Tot we later ontdekken dat het bootje ergens aan de wal ligt en tot onze verbazing zoet water uit een bron pompt. Dat hadden we niet verwacht op dit onbewoonde eiland dat hoofdzakelijk uit kale rots bestaat. De mannen die water halen komen van een viskwekerij die voor

de kust ligt en dit is hun enige zoetwaterbron.

Tot nu toe voeren we daar waar de wind ons bracht, maar nu besluiten we ons toch een doel te stellen. We willen naar het orakel van Delphi dat in de Golf van Korinthe ligt. Dat is een eind naar het oosten door de Golf van Patras waar de wind meestal stevig uit het westen blaast. Dus grote kans dat we op de terugweg tegen wind en golven moeten opboksen. We willen dan onderweg het haventje van Navpaktos aandoen. Een klein haventje omringt door een kasteelmuur met een kleine opening waar je als het ware het kasteel binnenvaart. Maar als we onder de

brug van Patras doorzeilen varen we met een flinke wind van achter als een speer naar het oosten en besluiten het haventje op de terugweg te bezoeken en nu in één keer door te varen naar het eilandje Trizonia. Van daar is het nog maar een kort stukje naar Galaxidi waar we een auto huren om Delphi te bezoeken.

Delphi is het bezoeken sowieso al waard vanwege de ligging tegen een mooie rotswand met uitzicht over een prachtige vallei en de Golf van Korinthe. Zoals alle opgravingen is deze archeologische plek een opeenstapeling van steenbrokken.

Maar het is toch steeds weer indrukwekkend om lijflijk aanwezig te zijn op zo'n beroemde, historische en mystieke locatie met zijn boeiende verhalen. Zo symboliseert de hier

afgebeelde navelsteen het middelpunt van de aarde. Twee gouden adelaars werden erop uitgestuurd en waar ze elkaar ontmoeten heeft Apollo deze steen geworpen. In de Griekse oudheid kwamen jaarlijks duizenden bezoekers en pelgrims naar Delphi om het orakel te consulteren, ook de toenmalige machtige en wijze mannen voordat zij belangrijke of moeilijke beslissingen namen. Zo vroeg een machtige koning advies over de oorlog die hij tegen Perzië wou voeren. Als antwoord kreeg hij dat er aan het eind van de oorlog een groot rijk niet meer zou bestaan. Gesterkt door deze uitspraak trok

hij ten strijde en aan het eind bestond zijn eigen rijk niet meer. Het orakel heeft altijd gelijk. De uitspraken van de priesters werden dan ook gedaan onder de invloed van geestverruimende hallucinerende dampen. Omdat elke stadstaat die een beetje mee wilde tellen er een schatkamer

in de vorm van een tempel liet bouwen is het een heel uitgebreid complex geworden. Reeds in 1500 v.Chr. stond Delphi bekend als een heilige plaats en het orakel beleefde vanaf 700 v. Chr. Zijn glorie tijd die rond 350 v. Chr. afnam om in de Romeinse tijd weer een opbloei te beleven. In 390 na Chr. werd Delphi definitief gesloten door de christelijke Romeinse keizer. Daarna werd het geplunderd en op een gegeven moment werd Delphi bedolven tijdens een aardbeving en heeft het tot eind 19de eeuw geduurd voordat archeologen Delphi weer ontdekten en met opgravingen begonnen werd. Het is interessant te zien wat een prachtige beelden er toen nog onder het puin werden gevonden. Veel van de opgegraven schatten zijn nu te bewonderen in het archeologisch museum.

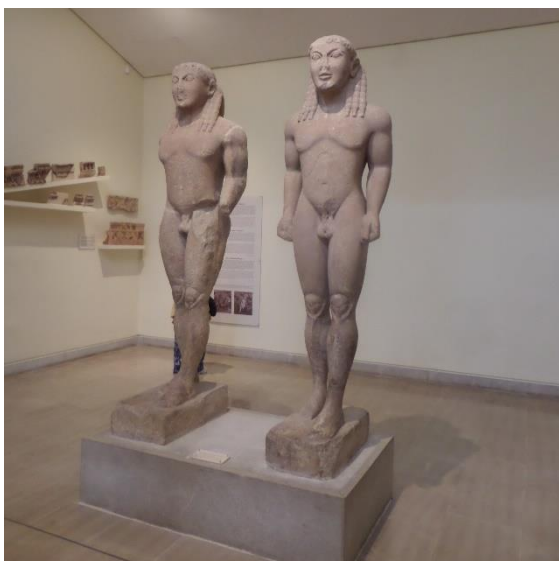

We zijn weer teruggekeerd in de haven van het eilandje Trizonia. Het is vanochtend windstil in de haven van Trizonia en de weersvoorspelling geeft voor vandaag ook weinig wind. We willen nu op de terugweg weer proberen het kasteelhaventje van Navpaktos aan te doen. Omdat er weinig wind is gaan we ervan uit dat we de 15 Nm op de motor zullen varen. Buiten de haven schijnt het zonnetje en de kleren kunnen weer uit. Maar dan gebeurt het, er komt een koud windje dus kleren aan en zeilen hijsen. Alleen eerst het grootzeil om te zien wat het wordt en dat is maar goed ook want binnen een kwartier staat er 6 Bft wind die al gauw dwars inkomt. We leggen een rif in het grootzeil en hijsen de fok waarmee we tegen de 7 kn vaart lopen. Het gaat als een speer, prachtig. Nelia staat steeds aan

het roer, soms afgewisseld door de stuurautomaat, maar die heeft moeite vanwege de flinke golven. De wind komt uit het zuiden en dan ligt onze bestemming Navpaktos aan lagerwal en zal er flinke deining in de haven staan, dus we besluiten door te zeilen naar Mesolongi dat 20 Nm verder ligt en zullen Navpaktos deze reis niet aandoen. 5 Nm voor Mesolongi gaat de wind liggen en varen we verder op de motor. Na een prachtige zeildag laten we het anker vallen en merken dat de ankerlierbediening het weer niet doet. Laten vallen lukt wel en morgen zien we wel hoe we het anker weer omhoog krijgen.

Met vereende krachten trekken we met de hand het anker binnenboord. We worden er steeds handiger in, maar het is wel lastig. Wat een verschil met gisteren. We varen over een spiegelgladde zee met een wind van 2 Bft. Het gaat niet snel

maar het is heerlijk rustig en na een mooie ontspannen zeildag laten we het anker vallen in de ons onbekende baai Dhioni. We liggen als enige boot in de heel landelijk baai met oude vissershuisjes aan

de oever en een hond en zilverreigers die vlakbij het schip in het water lopen. Waar

we liggen is het slechts 1,5 m diep. De volgende ochtend 8 oktober is het 18 graden aan boord en we slapen sinds een paar dagen onder een dekbed. De zon aan een strakblauwe hemel warmt het buiten al snel op tot 22 graden. De Nederlandse herfst is nog ver weg. Ook is het al wekenlang droog en het water met zijn 24 graden nodigt uit voor een verfrissende duik. Heerlijk. Na een ochtend zonnen en zwemmen trekken we rond 13.00 het anker binnenboord en gaan op weg naar Astakos waar ik in 2001 op een terrasje op de televisie de vliegtuigen in het World Trade Centre in New York zag vliegen. Dat vergeet je nooit meer.